

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců Mgr. Petra Sedláka a Mgr. Davida Hipšera v právní věci žalobce: **Mgr. J. H.**, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 7. 12. 2010, čj. MHMP 831903/2010, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 8. 2014, čj. 1 Ad 6/2012 – 64,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Úřad městské části Prahy 10, odbor sociální, rozhodnutím ze dne 13. 9. 2010, čj. 37525/2010/AAJ, odňal žalobci sociální dávku „doplatek na bydlení“, a to dnem 1. 8. 2010.

[2] Žalobce podal proti uvedenému rozhodnutí odvolání, o kterém žalovaný rozhodl rozhodnutím ze dne 7. 12. 2010, čj. MHMP 831903/2010 tak, že zamítl odvolání a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

II.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze, který ji zamítl rozsudkem ze dne 12. 8. 2014, čj. 1Ad 6/2012 - 64.

[4] Městský soud vyšel ze skutečnosti, že Magistrát hl. m. Prahy (dále jen „magistrát“) rozhodnutím ze dne 7. 12. 2010, čj. MHMP 867046/2010, potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 10 ze dne 13. 9. 2010, čj. 37517/2010/AAJ, jímž byl žalobci ode dne 1. 8. 2010 odejmut příspěvek na živobytí, a žaloba proti tomuto rozhodnutí byla zamítnuta rozsudkem městského soudu ze dne 29. 7. 2014, čj. 1Ad 16/2011 - 118. Neměl-li žalobce od 1. 8. 2010 nárok na příspěvek na živobytí, nebyla podle městského soudu splněna podmínka pro nárok na doplatek na bydlení podle § 33 odst. 3 zák. č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů

III.

[5] Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku městského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s.

[6] Nesouhlasil s postupem městského soudu, který o žalobě rozhodl, aniž by stěžovateli doručil rozsudek čj. 1Ad 16/2011 - 118, ze kterého v napadeném rozhodnutí vycházel. Podle stěžovatele rozsudek čj. 1Ad 16/2014 - 118 neexistoval ke dni vydání napadeného rozhodnutí a tuto vadu nelze zhojit jeho dodatečným doručením dne 25. 8. 2014. Zároveň stěžovatel namítl, že městský soud odmítl odročit jednání v nyní posuzované věci do doby, než bude mít stěžovatel možnost seznámit se s rozsudkem čj. 1Ad 16/2014 - 118.

[7] Dále stěžovatel vznesl věcné i procesní námitky také proti rozsudku čj. 1Ad 16/2011 - 118. Uvedl, že jej napadl ústavní stížností. Ta je jedinou ochranou stěžovatele, jelikož Nejvyšší správní soud v neprospěch žalobce potvrdil nezákonné správní rozhodnutí o odejmutí příspěvku na živobytí. Zároveň stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud vyčkal s rozhodnutím v nyní posuzované věci do doby rozhodnutí Ústavního soudu o ústavní stížnosti proti rozsudku čj. 1Ad 16/2011 - 118.

IV.

[8] Žalovaný ve vyjádření po rekapitulaci předchozího řízení navrhl kasační stížnost zamítnout.

V.

[9] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Z obsahu spisů vyplynulo, že stěžovatel napadl jedinou žalobou ze dne 9. 2. 2011 rozhodnutí magistrátu ze dne 7. 12. 2010, čj. MHMP 867046/2010, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 10 ze dne 13. 9. 2010, čj. 37517/1010/AAJ, jímž byla stěžovateli odejmuta sociální dávka příspěvek na živobytí, a dále rozhodnutí magistrátu ze dne 7. 12. 2010, čj. MHMP 831903/2010, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 10 ze dne 13. 9. 2010, čj. 37525/2010/AAJ, jímž byla stěžovateli odejmuta sociální dávka doplatek na bydlení. Usnesením ze dne 12. 1. 2012, čj. 1Ad 16/2011 - 41, vyloučil městský soud k samostatnému projednání žalobu proti rozhodnutí magistrátu ze dne 7. 12. 2010, čj. MHMP 831903/2010.

[12] Z § 33 zákona o pomoci v hmotné nouzi vyplývá, že doplatek na bydlení je svázán s nárokem na příspěvek na živobytí, neboť podmínkou nároku na doplatek na bydlení je získání nároku na příspěvek na živobytí. Při posuzování zákonnosti rozhodnutí o odejmutí doplatku

na bydlení nelze odhlédnout od rozhodnutí o odejmutí příspěvku na živobytí. Obdobnou otázkou se zabýval Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 19. 6. 2013, čj. 3 Ads 68/2012 - 23, kde uvedl, že „*prvostupňovému rozhodnutí předcházelo rozhodnutí o odnětí příspěvku na živobytí ode dne 1. 8. 2010, přičemž v důsledku odvolání žalobce nabylo rozhodnutí původního žalovaného v této věci ze dne 17. 1. 2011, č. j. 84/SZ/11-3, právní moci až dne 20. 1. 2011. Původní žalovaný tedy správně při vydání napadeného rozhodnutí (2. 3. 2011) vycházel z toho, že žalobci nesvědčil ke dni 1. 8. 2010 nárok na příspěvek na živobytí, čímž nebyla splněna jedna z podmínek ustanovení § 33 odst. 3 zákona o pomoci v hmotné nouzi.*“

[13] V kontextu nyní posuzované věci a příspěvku na živobytí městský soud rozsudkem ze dne 1. 3. 2013, čj. 1 Ad 16/2011 – 62, zrušil rozhodnutí magistrátu ze dne 7. 12. 2010, čj. MHMP 867046/2010. Toto rozhodnutí městského soudu bylo napadeno kasační stížností, ke které Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 26. 2. 2014, čj. 3 Ads 21/2013 - 42, zrušil rozsudek městského soudu a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Poté městský soud rozsudkem ze dne 29. 7. 2014, čj. 1Ad 16/2011 - 118, žalobu ve věci příspěvku na živobytí zamítl.

[14] V návaznosti na rozsudek čj. 1Ad 16/2011 - 118 ve věci příspěvku na živobytí městský soud rozhodl i ve věci doplatku na bydlení.

[15] Stěžovatel napadl především tvrzené procesní pochybení městského soudu, který mu měl nejprve řádně doručit rozsudek čj. 1Ad 16/2011 - 118 a nechat jej nabyt právní moci. Teprve poté mohl městský soud rozhodnout ve věci doplatku na bydlení.

[16] Nejvyšší správní soud uzavřel, že vydání nyní napadeného rozsudku v době mezi vydáním rozsudku městského soudu čj. 1Ad 16/2011 - 118 a jeho doručením (resp. nabytím právní moci) nemohlo mít dopad do práv stěžovatele. Samotný procesní postup městského soudu proto nezpůsobil nezákonnost nyní napadeného rozsudku.

[17] V souladu s § 49 odst. 9 s. ř. s. je soud vázán vyhlášeným rozsudkem. I když v době soudního jednání ve věci sp. zn. 1Ad 6/2012 (doplatek na bydlení) nebyl již dříve vydaný rozsudek ve věci sp. zn. 1Ad 16/2011 (příspěvek na živobytí) doručen stěžovateli a tedy pravomocný, soud jím již byl vázán. Doručení tohoto rozsudku a seznámení stěžovatele s jeho důvody nemohlo nic změnit na již vyhlášeném výroku o zamítnutí žaloby.

[18] Stěžovatel se mýlil v názoru, že rozsudek čj. 1Ad 16/2011 - 118 neexistoval v době vydání rozsudku čj. 1Ad 6/2012 - 64. Ani stěžovatel nezpochybnil, že rozsudek čj. 1Ad 16/2011 - 118 byl vyhlášen před jednáním ve věci sp. zn. 1Ad 6/2012. Nelze zaměňovat neexistenci rozsudku, jako rozhodnutí ve věci, s neexistencí či nedoručením jeho písemného vyhotovení. S písemným vyhotovením a jeho doručením účastníkům řízení jsou spojeny další účinky rozhodnutí jako právní moc a vykonatelnost. Samotná existence rozsudku, stejně jako jeho závaznost pro soud, je však spojena s jeho vyhlášením.

[19] Nejvyšší správní soud neshledal porušení práv stěžovatele ani v tom, že stěžovatel nebyl v době rozhodování ve věci sp. zn. 1Ad 6/2012 seznámen s odůvodněním rozsudku čj. 1Ad 16/2011 - 118. Městský soud totiž vycházel z důvodů, které jsou zřejmé z kasačního rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 3 Ads 21/2013 - 42 a jimiž byl vázán.

[20] Je zřejmé, že důvody vedoucí k vydání rozsudku městského soudu čj. 1Ad 16/2011 - 118 byly stěžovateli známy, o čemž svědčí i protokol o jednání ve věci sp. zn. 1Ad 6/2012 ze dne 12. 8. 2014. Stěžovatel se totiž při tomto jednání negativně vymezil proti rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci příspěvku na živobytí.

[21] Dále stěžovatel namítl, že mu nedoručení rozhodnutí zkomplikovalo přípravu na jednání a neumožnilo mu napadnout rozsudek ve věci příspěvku na živobytí mimořádným opravným prostředkem. Ani tyto námitky nebyly důvodné.

[22] Postup městského soudu nemohl mít dopad do hmotných práv stěžovatele, protože v době rozhodování soudu ve věci doplatku na bydlení existovalo pravomocné a vykonatelné rozhodnutí magistrátu o odejmutí příspěvku na živobytí. Nebyly tedy splněny podmínky pro vznik nároku na doplatek na bydlení, vymezené v § 33 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Rozhodnutí magistrátu (o odejmutí příspěvku na živobytí) bylo sice zrušeno rozsudkem městského soudu čj. 1Ad 16/2011 – 62, ale ten neobstál v kasačním přezkumu. V důsledku zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 3 Ads 21/2013 - 42 mj. „obživlo“ rozhodnutí magistrátu zrušené městským soudem. Rozhodnutí magistrátu ve věci příspěvku na živobytí tak bylo pravomocné a vykonatelné a zprostředkovaně mělo vliv i na otázku doplatku na bydlení. Pokud pak městský soud ve věci příspěvku na živobytí zamítl žalobu, nezměnil nic na stavu, který existoval i před vyhlášením rozsudku, tedy na vykonatelnosti a právní moci rozhodnutí o odnětí příspěvku na živobytí. Důvody zamítnutí žaloby ve věci příspěvku na živobytí přitom nejsou bez dalšího rozhodné pro posouzení existence podmínek pro přiznání doplatku na bydlení.

[23] Úvaha o možnosti napadnout rozsudek ve věci příspěvku na živobytí mimořádným opravným prostředkem není ve vztahu k nyní posuzované věci podstatná. Řízení ve správním soudnictví není ovládáno apelačním principem. Rozsudek městského soudu 1Ad 16/2011 – 118 nabyl právní moci okamžikem doručení poslednímu z účastníků a podání kasační stížnosti ani ústavní stížnosti nemá ze zákona odkladný účinek. Městský soud proto nebyl povinen vyčkat s rozhodnutím související věci do uplynutí lhůty pro podání mimořádného opravného prostředku nebo do rozhodnutí o něm, byl-li by podán.

[24] V dalších námitkách stěžovatel brojil proti rozsudku městského soudu čj. 1Ad 16/2011 - 118 ve věci příspěvku na živobytí, a to námitkami proti procesnímu postupu městského soudu, námitkami proti jednání soudkyně, která ve věci rozhodovala, a také věcnými námitkami proti důvodům rozhodnutí. Dále stěžovatel polemizoval se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 3 Ads 21/2013 - 42.

[25] Podle § 109 odst. 3 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud vázán rozsahem kasační stížnosti. Stěžovatel napadl rozsudek městského soudu čj. 1Ad 6/2012 - 64, který se týkal doplatku na bydlení. Kasační soud v tomto řízení není oprávněn přezkoumávat rozsudek městského soudu čj. 1Ad 16/2011 - 118 ani rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 3 Ads 21/2013 - 42. Je proto nadbytečné, aby se k nim soud nyní vyjadřoval.

[26] Závěrem stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud vyčkal s rozhodnutím v nyní projednávané věci do rozhodnutí Ústavního soudu o stížnosti proti rozsudku městského soudu čj. 1Ad 16/2011 - 118. Nejvyšší správní soud neshledal důvody, pro které by musel přerušit řízení ze zákona ve smyslu § 48 odst. 1 a 2 s. ř. s. a neshledal ani důvody pro fakultativní přerušování řízení podle § 48 odst. 3 s. ř. s. Rozhodnutí o doplatku na bydlení je ze dne 7. 12. 2010, žaloba proti tomuto rozhodnutí je ze dne 9. 2. 2011. Nejvyšší správní soud proto upřednostnil právní jistotu účastníků před dalším prodlužováním řízení.

[27] Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek městského soudu nezákonným ani nepřezkoumatelným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[28] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nenáleží mu proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 19. února 2015

JUDr. Jan Passer
předseda senátu